

CHARLY LUSKE:

‘Willen ze timmerman worden? Prima!’

DOE IETS LEUKS MET JE LEVEN. DÁT IS WAT MUSICALSTER, ACTEUR EN PRESENTATOR CHARLY LUSKE (32) ZIJN ZONEN BILLY (7) EN BOBBY (3) MEE WIL GEVEN.

Wie is Charly Luske?

Charly Luske begon zijn musical-carrière met een rol in de musical Boyband, waar hij Tanja Jess ontmoette. Meer musicalrollen volgden: in Turks Fruit en The Full Monty bijvoorbeeld. Ook speelde hij in de televisieseries Costa! en Meiden van De Wit. Charly presenteert ook televisieprogramma's, zoals Het Beste Idee van Nederland. Momenteel staat hij op de planken in We Will Rock You in het Beatrix Theater in Utrecht. Meer informatie: www.wewillrockyou.nl

B'Billy en Bobby gingen laatst mee naar de musical waarin ik speel, *We Will Rock You* in het Beatrix Theater in Utrecht. Ik stond stand-by en kon dus lekker naast ze zitten in een aparte loge. Ze vonden het geweldig. Bobby, de kleinste, vond het best eng en vroeg wel twintig keer of het echt nep was. Ze herkenden hele delen uit de show, want ik had thuis gerepeteerd. Het is een echte rockshow met 25 legendarische hits van Queen. Ik speel de hoofdrol van Galileo als John Vooijs er niet is. Daarnaast speel ik een andere rol, die van Brit. Twee fantastische rollen om te spelen. De creativiteit van Tanja en mij zie je nu al in Bobby terug. Hij zingt al in de goede toonsoort en heeft een goede timing. Billy is op een andere manier muzikaal, hij heeft een goed gehoor. Billy heeft waarschijnlijk Tanja's zangtalent, haha. Tanja komt wel uit een artistieke familie, haar moeder is kunstenares, dus daar krijgen onze kinderen ook vast iets van mee. Het zou leuk zijn als de kinderen later hetzelfde werk zouden doen als wij. Al is dat geen must. Als de jongens creatieve timmermannen worden, is dat ook goed. Zolang ze maar iets doen waarvoor ze passie hebben. De meeste mensen doen iets waar ze de hypotheek van kunnen betalen, maar niet per se iets wat ze leuk vinden. Zo zou ik zelf niet willen leven. Ik heb een opleiding gedaan voor het bank- en verzekeringswezen en het leek er even op dat ik assurantieagent zou worden. Ik denk niet dat ik daar gelukkig van was geworden. Tijdens mijn opleiding deed ik auditie voor mijn eerste musical, *Boyband*. Toen ik werd aangenomen, moest ik kiezen. Het werd *Boyband*. Dat was de slimste keuze van mijn leven, want daar ontmoette ik Tanja, die daar ook in speelde.'

Assurantie-agent

'Dat Tanja en ik allebei op onregelmatige tijden werken, is soms lastig met de kinderen. Aan de andere kant: ik sta nu elke avond op de planken. Zo onregelmatig is dat dus niet. Mensen met een kantoorbaan gaan om half acht de deur uit – die zien hun kind dan een half uur, en 's avonds brengen ze een paar uur met hun kind door voordat ze naar bed gaan. Zelf zie ik Bobby (3) de hele dag, hij gaat nog niet naar school. Op de avonden dat ik niet optreed, kan ik mijn zoons ook naar bed brengen. En op woensdagmiddag ga ik met Billy (7½) naar voetbaltraining. Ik breng dus meer tijd door met de kinderen dan wanneer ik assurantieagent was geworden. Maar inderdaad: naar

school brengen en halen is soms wel een gedoe. Dat doet Tanja meestal. We zijn er nu een beetje aan gewend, maar laatst zei ze wel dat ze dát het meest vervelend vindt: de stress als we tijdens het brengen en halen allebei moeten werken en een oppas moeten regelen. Ik vond dat het allemaal wel meeviel. 'Ja, omdat jij het niet regelt', zei ze toen. Daar zit wel wat in, eerlijk gezegd. Als het om de kinderen gaat, regelt zij het. Gelukkig hebben we een fijne oppasmoeder die bijna altijd kan. En mijn vader woont in de buurt, bij hem kunnen de kinderen ook blijven slapen.'

Jong vader

'Door mijn ADHD ervaren Billy en Bobby mij soms als een soort oudere broer, denk ik. Ook al omdat ik jong vader ben geworden: op mijn 24e werd Billy al geboren. Ik ben sowieso nogal speels in

sommige opzichten. Al heb ik ook een groot verantwoordelijkheidsgevoel: voor de hele wereld zo ongeveer. Maar om nou te zeggen dat ik een volwassen man ben die dingen heel gestructureerd regelt: nee, daarvoor moet je niet bij mij zijn. In mijn hoofd is het chaos. Mijn kledingkast is netjes – wit bij wit, lange mouwen bij elkaar – zodat ik in één oogopslag zie wat ik moet hebben. Dat heb ik nodig. Ik breng structuur aan waar dat kan, want in mijn hoofd lukt dat niet. Ik gebruik geen medicijn

voor mijn ADHD. De bijwerkingen zijn vervelend, ik krijg er hoofdpijn van. Voor mijn werk is mijn ADHD goed. Ik kan snel schakelen en denken, ik heb veel energie en alle impulsen komen binnen. Maar voor Tanja is het niet altijd leuk. Ik zet het waspoeder bijvoorbeeld weleens in de koelkast. En als de deurbel gaat, vergeet ik alles. Dan kom ik terug en schenk iets te drinken in, terwijl ik kort daarvoor al iets had ingeschonken.'

Dom

'Ik ben ongeduldig. Dat heb ik van mijn vader, die heeft ook een kort lontje. Mijn vader ontkent dat hij ADHD heeft, maar ik weet zeker dat ik het van hem heb. Hij zei laatst op een verjaardag dat hij niets vergeet, alles ordent en perfect regelt. Dan gaat iedereen hard lachen. Hij heeft dus ook een grote blinde vlek. Ik leg hem dan uit dat het niet erg is om niet perfect te zijn. Dat is namelijk niemand. De psychiater die destijds de ADHD bij mij constateerde, zei het ook toen mijn vader een keer mee moest: 'Nou, het is niet moeilijk om te >

'IK BEN VOOR
DE KINDEREN
EEN SOORT
OUDERE BROER'

zien van je wie je het hebt.' Er was weinig structuur bij ons thuis, daar heb ik als kind wel last van gehad. Mijn vader werd bijvoorbeeld soms héél kwaad om niets – omdat er een bord viel of zo. Maar dan ook buitenproportioneel: alsof het huis net was afgefikt. En dan zei hij vijf minuten later doodleuk: 'Hé, gaan we even stoeien?' Als kind vraag je je dan af of hij daarna niet weer gaat schreeuwen. Je gaat je er onzeker en onveilig door voelen. Ik wist al snel dat ik het later anders zou gaan doen.

Als ik vroeger had geweten dat ik ADHD had, had ik het op school minder moeilijk gehad. Ze vonden me lastig, of dom. Terwijl ik een van de slimme kinderen van de klas was. Dat zagen ze niet, omdat ik mijn huiswerk niet maakte en me niet kon concentreren. Pas bij de Citotoets werd het duidelijk. Ik had maar drie fouten. Waarschijnlijk dachten ze toen dat ik wel gespiekt zou hebben. Van ADHD wisten ze vroeger nog te weinig. Helaas.'

Valkuilen

'Tanja en ik letten erop dat Billy en Bobby zo min mogelijk last hebben van mijn ADHD. Tanja weet wat mijn valkuilen zijn – én dat ik niet zo weinig geduldig en ongestructureerd als mijn vader wil zijn. Daar helpt ze me mee. Als Billy iets vraagt terwijl ik net wat vertel, kan ik redelijk snel geïrriteerd raken. Dan zegt Tanja er iets van en corrigeer ik mezelf – dan zeg ik:

'MIJN KINDEREN MOGEN GEEN LAST HEBBEN VAN MIJN ADHD'

'Billy, als je even wacht, ben ik klaar, en dan mag jij.' Ik wil gewoon niet dat Billy voelt wat ik vroeger voelde. Ik zeg ook weleens sorry, en dat ik niet boos ben, maar dat ik bijvoorbeeld slecht heb geslapen. 's Ochtends heb ik namelijk nogal een donderhoofd. Billy vraagt dan weleens: 'Pap, heb je genoeg geslapen?' En of hij dan misschien aan mama moet vragen of hij een koekje mag. Daardoor word ik alweer vrolijk – omdat hij het zo lief vraagt. Billy is sociaal superbegaafd, die voelt alles aan. Hij helpt mij door rekening met mij te houden, nu al. En hij is slim, dus ik leg hem gewoon uit dat het niets met hem te maken heeft als ik ongeduldig of chagrijnig ben. Dat hij gewoon moet zeggen dat ik niet lief doe, en dat het dan meteen over is. En dat is ook zo, want eigenlijk ben ik altijd heel opgewekt. Ik heb alleen 's ochtends wat opstartproblemen, maar daar zijn ze inmiddels aan gewend.

Ik heb moeten leren dat mijn kinderen fouten mogen maken. Van nature ben ik geneigd om ze al bij voorbaat te corrigeren, omdat ik al zie wat ze fout gaan doen. Dat Billy de bal niet zo moet schoppen,

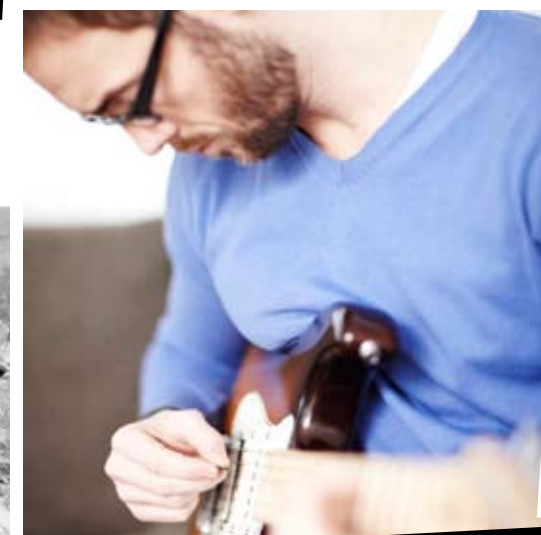
omdat hij dan zijn voet breekt en de bal niet vooruit komt. Ook in de opvoeding leer ik veel van Tanja. Zij is elf jaar ouder, dat scheelt natuurlijk. In het begin was het tussen ons wel een beetje uit balans. Ik was 21 en zij was 33: zij was een volwassen vrouw en ik bij wijze van spreken net uit de puberteit. Maar ze vond mij onweerstaanbaar. Het was in eerste instantie echt fysieke aantrekkingskracht! En ik dacht dat zij veel jonger was, 26 of zo. Mijn leeftijd dus, iets ouder misschien. Ik keek nooit zo naar leeftijd. Tanja dacht wel: mijn god, hij woont nog thuis, dat kan ik niet aan mijn vrienden vertellen.'

Halfzacht ei

'Anderhalf jaar nadat ik Tanja tegenkwam, werd ze zwanger. Kort daarna ben ik bij haar ingetrokken. Tanja had daarvoor nog nooit samengewoond met een partner – wel met studievriendinnen – dus het was voor ons allebei voor het eerst. Zij was iets later in haar ontwikkeling en ik juist vroeg. Dat heft elkaar mooi op. Nu ben ik haar natuurlijk ver voorbij gestreefd in mijn ontwikkeling haha! Het is leuk dat het nu gelijkwaardiger is. Ik had er ook geen last van dat zij destijds bekend was en meer verdiende. Dat schijnt voor veel mannen een ding te zijn, maar ik heb dat gelukkig niet. Des te beter het met Tanja gaat, hoe beter het met ons en met de kinderen gaat. Geld is niet belangrijk nee, maar het neemt wel zorgen weg.

Bij ons thuis was er vroeger een traditionele rolverdeling qua werk en huishouden. Zelf ben ik natuurlijk ontzettend modern! Ik zou ook niet anders willen. Daar wordt nog weleens verbaasd op gereageerd. Toen ik Bobby laatst naar de crèche bracht, zei de crècheleidster: 'Je vrouw is vergeten om luierdoekjes in de luiertas te doen.' Ik zei dat ik die luiertas altijd zelf inpak. Dan zie je even een blik van schaamte. Nee, dat soort dingen draagt niet echt bij aan de mannenemancipatie. Zo zijn er meer voorbeelden. De ruimte om baby's te verschonen is vreemd genoeg ook altijd op het damestoilet. Dus dan sta je daar als man, tussen allemaal vrouwen.

Maar ook al is het tussen Tanja en mij nu gelijkwaardiger, toch denk ik niet dat je helemaal uitwisselbaar moet worden. Ze moet niet naar mij kijken en denken: oh, wat is-ie lief en schattig, alsof ik een halfzacht ei ben. Een man moet wel een man zijn – en een vrouw een vrouw. Dat is bij ons gelukkig zo. Tja, misschien ben ik dáár dan wel weer ouderwets in!' □

TEKST ELLA MAE WESTER FOTOGRAFIE ROEL VAN KOPPENHAGEN